

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobců: a) V. P., b) M. P., c) M. H., d) J. H., oba všichni žalobci zastoupeni Mgr. Janem Valihrachem, advokátem se sídlem v Jihlavě, Farní 4, proti žalované: **Česká inspekce životního prostředí**, se sídlem Na Břehu 267, Praha 9, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované na základě podnětu žalobců podaného dne 7.10.2008 ve věci nepovolené skládky odpadu a drobného vodního toku v obci Š.,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 13.2.2009 se žalobci domáhají ochrany proti nečinnosti žalované České inspekce životního prostředí (dále jen „inspekce“) a navrhují, aby soud uložil žalované jednak *povinnost ve lhůtě 30dnů od právní moci rozsudku rozhodnout o tom, jaká konkrétní opatření se obci Š. ukládají k zabránění nežádoucího znehodnocení, odcizení nebo úniků odpadů, a to včetně stanovení lhůt ke splnění uložených povinností, a jednak povinnost rozhodnout o opatřeních k odstranění odpadů uložených na pozemcích parc.č. X, X a X v k.ú. Š. na Moravě a obci Š., a to včetně stanovení lhůty ke splnění uložené povinnosti.*

Žalobci tvrdí, že podali inspekci podnět dne 7.10.2008 ve věci nepovolené skládky odpadu a drobného vodního toku v obci Š., která se nachází na pozemcích parc.č. X, parc.č. X a parc.č. X v k.ú. Š. na Moravě a obci Š., a to z důvodu, že jsou dotčeni v právech, protože jejich pozemky parc.č. X a parc.č. X tamtéž bezprostředně sousedí s pozemky, na nichž se nachází nepovolená skládka. Skládka je po celou dobu provozována bez jakýchkoli regulačních opatření či omezení, nikdy neměla provozní řád, nebyl určen odpadový

hospodář. Není upravena žádnou izolační vrstvou a nemá žádnou regulaci odtoku povrchových vod a je tak rizikem pro životní prostředí i zdravotním rizikem a kromě dopadů do práv žalobců má i dopady na veřejné zájmy (ochranu povrchových a podzemních vod, krajinný ráz, zemědělský půdní fond.)

Inspekci proto požádali, aby došlo k vyhodnocení těchto vlivů a dopadů nepovolené skládky, aby byl vyjasněn statut skládky, a to z hlediska jejího provozování a plnění povinností původce odpadů, a aby inspekce přijala účinná opatření k revitalizaci zatížených pozemků. Inspekce jim v odpovědi ze dne 7.11.2008 sdělila, že tomuto podnětu předcházeli jejich jiná podání, na základě nichž byla provedena místní šetření, novým místním šetřením dne 13.10.2008 nebyly zjištěny nové skutečnosti. Sdělila, že může konat jen dle předpisů, a že v její pravomoci v daném případě není učinit opatření, jak se žalobci domnívají.

Dle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) se žalobci obrátili na Ministerstvo životního prostředí podáním z 9.11.2008, doplněným 17.11.2008, tento podnět žalobců poukazující na nečinnost inspekce byl dne 10.12.2008 vyřízen sdělením, že se o nečinnost inspekce nejedná.

Žalobci jsou přesvědčeni, že jde o nečinnost inspekce, která jako správní orgán má pravomoc na základě a v mezích zákona přijmout účinná opatření k nápravě, popřípadě rozhodnout o uložení správní sankce. Konkrétně poukazují na ust. § 16 zákona č. 185/2001 Sb. o odpadech (dále jen „zákon o odpadech“), podle něhož má původce odpadů řadu povinností a na ust. § 4 písm. p) téhož zákona, podle něhož se za původce komunálních odpadů vznikajících na území obce, které mají původ v činnosti fyzických osob, na něž se nevztahují povinnosti původce, považují obce. Žalobci mají za to, že na obce se tak vztahuje zákonná fikce původce odpadu a povinnosti původce bez ohledu na to, zda obec odpad vytvořila či nežádoucím v rozporu se zákonem na určené místo na svém území sama uložila. K tomu odkazují na rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 9 Ca 296/2004-49, podle něhož nese obec odpovědnost podle zákona o odpadech.

Žalobci tvrdí, že na původce odpadů (obec) tak dopadá povinnost dle ust. § 16 odst. 1 písm.c) zákona o odpadech, tato ani další povinnosti (třídění, evidence odpadů, stanovení provozního řádu a pod.) není plněna, a tedy obci v rámci pravomoci dle § 76 zákona o odpadech mohla inspekce uložit případně sankci, nebo či současně i opatření k nápravě. To se ale přes opakované žádosti žalobců nestalo.

Pravomoci žalované jsou pak podle žalobců dány i ve vztahu k obecnímu úřadu obce s tzv. rozšířenou působností. K tomu poukazují na věstník Ministerstva životního prostředí, částka 11, ročník XIII z listopadu 2003, z něhož plyne právní názor, že obecní úřad obce s rozšířenou působností má podle § 79 odst. 1 zákona o odpadech pravomoc zasáhnout, i když mu není znám původce odpadu (názor byl zaujat právě k řešení nepovolených skládek, u nichž nebyl zjištěn původce).

Inspekce však neučinila žádné opatření ve vztahu k obci, ani ve vztahu k obecnímu úřadu s rozšířenou působností, stala se nečinnou a zcela rezignovala na řešení problému, tím je nadále trpěn dlouhodobý protiprávní stav.

Žalovaná inspekce ve vyjádření k žalobě rekapituluje vývoj celé kauzy od prvního podnětu z 12.3.2007 Ing. M. P. a dalších doplnění podnětů (ze dne 5.4.2007, 3.5.2007, 8.5.2007) a podávaných stížností (10.6.2007, 17.6.2007) všemi žalobci až ke konečnému podnětu z 5.10.2008. Uvádí výstupy z šetření provedených v průběhu roku 2007 (kontroly a

šetření z 29.3.2007, 10.4.2007, 4.5.2007), se závěrem, že na dotčených pozemcích se nachází nepovolená skládka komunálního odpadu, která vznikla v 70. letech minulého století, ukládání odpadu bylo skončeno v 90. letech (s výjimkou ukládání posečené trávy ap.) a na místě byla dále zřízena dočasná deponie zeminy za účelem terénních úprav pozemku (k plánované úpravě na dětský koutek- nebylo realizováno zatím z důvodu sporu žalobců s obcí). Žalovaná popsala zjištění v průběhu kontrol s tím, že již v době kontroly provedené 29.3.2007 byl povrch pozemků urovnán a zavezen zeminou a s obcí byl dohodnut úklid bočních stran skládky, který byl realizován a zkontrolován 10.4.2007. Skládka není vedena v evidenci starých ekologických zátěží Ministerstva životního prostředí ani v evidencích dlouhodobých havárií na vodách vedené žalovanou.

Na základě podnětů žalobců nebylo možné zahájit správní řízení (ani sankční-přestupkové, ani o uložení opatření), protože není známa konkrétní osoba, která na místo k tomu určené odpady uložila a nápravu nebylo možno požadovat po obci Š. dle zákona o odpadech, protože dle ust. § 4 písm.p) posl. věta, se obec stává původcem komunálního odpadu v okamžiku, kdy fyzická osoba odpady odloží na místě k tomu určeném; obec se současně stane vlastníkem těchto odpadů. Toto pravidlo žalobci pominuli, ačkoli je zásadní. Pokud dojde k uložení odpadů na jiném místě než k tomu určeném, nastupuje delikt ní odpovědnost konkrétních osob, které tam odpad ukládají, popř. odpovědnost vlastníka pozemku, jedná-li se o případ dle § 58 odst. 3 zákona č. 128/2000 Sb. o obcích. V daném případě jde o historickou skládku drobného komunálního odpadu, která zřejmě vznikala v průběhu let ze strany občanů obce, nyní již k ukládání nedochází, žalovaná není schopna zjistit, kdo tam odpad dříve ukládal, proto ani nemůže zahájit žádné řízení, obec Š. pak nelze za původce odpadů považovat.

Z hlediska ochrany vod byla situace obdobně složitá, i podle zákona č. 254/2001 Sb. o vodách („vodní zákon“) je nutné konkrétní zjištění porušení vodního zákona a osoby odpovědné za závadný stav (§ 42 odst. 1), které nebylo lze již zjistit. Navíc chybělo i samotné zjištění závadného stavu spočívajícího v nedovoleném vypouštění odpadních vod, nedovoleném nakládání se závadnými látkami nebo havárii. Nebyl zjištěn ani závadný stav ohrožující povrchové a podzemní vody, aby mohl být podán podnět vodoprávnímu úřadu (§ 42 odst. 4 vodního zákona, i přesto žalovaná předala vodoprávnímu úřadu k dalšímu posouzení varianty řešení zpracované žalobci dne 3.5.2007 a to dopisem z 22.5.2007. Žalobci namítané ohrožení odtokových poměrů bylo napraveno vysbíráním odpadů z bočních stran skládky, které provedla obec Š. na výzvu žalované.

Ke shodným závěrům dospěla i zástupkyně Veřejného ochránce práv. Zpráva ze dne 26.2.2009 toliko vytkla, že inspekce nenechala provést vlastní rozbor kvality podzemních vod v dotčené lokalitě, současně se však ve zprávě uvádí, že toto pochybení již bylo zřejmě napraveno tím, že žalobci upozornili na existenci skládky Povodí Dyje,a.s., aby mohlo v rámci přípravy Plánu oblasti povodí skládku zahrnout mezi možná ohrožení vod a nechalo na ní v budoucnu provést průzkumné vrtý a analýzu odebraných vzorků.

Ohledně části podnětů žalobců týkajících se možného postupu podle ust. § 79 odst. 1 písm.f) zákona o odpadech, namítaného vlivu skládky na lidské zdraví, ochrany zemědělského půdního fondu, postoupila žalovaná věc též Magistrátu města Jihlavy (stavebnímu úřadu, odboru životního prostředí), Krajské hygienické stanici kraje Vysočina a Krajské správě a údržbě silnic Vysočiny (vše již v roce 2007, inspekce uvádí konkrétní odkazy na listiny doložené ve správním spise).

Inspekce dále poukazuje na to, že následně v podnětu ze dne 5.10.2008 byly uváděny tytéž skutečnosti jako v předchozích, již prošetřených podnětech, Proto dne 13.10.2008 byl stav ověřen místní prohlídkou a zjištěno, že stav je nezměněn, nebylo zjištěno žádné čerstvé ukládání odpadů, plocha a svahy skládky zatravněny (viz fotodokumentace). Nebyly zjištěny

žádné nové skutečnosti a o tomto závěru inspekce žalobce vyrozuměla dopisem ze dne 7.11.2008.

Inspekce proto navrhla žalobu zamítnout.

Městský soud v Praze žalobu posoudil na základě uvedeného skutkového stavu zjištěného ke dni jeho rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nevyjádřili s tímto postupem ve stanovené lhůtě nesouhlas. Soud dokazování ve věci neprováděl, neboť skutková stránka věci, pokud jde o postup inspekce v reakci na podání žalobců, není mezi účastníky řízení sporná a vyplývá z listin založených ve spisovém materiálu předloženém žalovanou.

Městský soud v Praze předně musí konstatovat že institut žaloby na ochranu proti nečinnosti zakotvený v ust. § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) je konstruován tak, že se lze ochrany úspěšně domáhat v případech, kdy správní orgán má povinnost vydat ve správním řízení rozhodnutí ve věci samé nebo má povinnost vydat osvědčení, kdy je tedy žalobce nositelem veřejného subjektivního práva na vydání rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Správní soud přitom nemůže přikázat správnímu orgánu vydat rozhodnutí o určitém obsahu, ale jen ve stanovené lhůtě meritorně rozhodnout ve věci, v níž se vydání rozhodnutí domáhal navrhovatel, nebo účastník již zahájeného správního řízení, a je-li v takovém řízení správní orgán nečinný – nevydal rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě, aniž by tomu bránily relevantní překážky. Právo na vydání správního rozhodnutí ve věci samé má tak žalobce obecně tehdy, pokud probíhá správní řízení, jehož je účastníkem. K zahájení takového řízení může dojít buď na návrh fyzické nebo právnické osoby, pokud o jde o řízení, které je možné zahájit na návrh, nebo tím, že příslušný správní orgán oznámí zahájení řízení z moci úřední prvním z účastníků, o jejichž právech nebo povinnostech má být v tomto řízení rozhodováno (§ 44 a § 46 správního řádu).

V daném případě je nesporné, že inspekce nezahájila žádné správní řízení z moci úřední (a to ani správní řízení o uložení sankce ani správní řízení o uložení opatření k odstranění odpadů na označených pozemcích, či k zabránění nežádoucího znehodnocení, odcizení či úniku odpadů tamtéž, jak žalobci navrhuji v žalobním petitu), žalobci tak nebyli účastníky žádného vedeného správního řízení zahájeného z moci úřední, ve vztahu k němuž by se mohli domáhat postupem podle ust. § 79 a násl. s.ř.s., aby soud uložil správnímu orgánu povinnosti vydat v takovém řízení rozhodnutí.

Obecně judikatura soudů dovodila (rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 10 Ca 74/2006-24 ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Ans 10/2006 – 59, na který odkazuje i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Ans 2/2007-128), že žalobou na ochranu proti nečinnosti se nelze domáhat zahájení řízení, které může být podle zákona zahájeno jen z moci úřední; v takových případech návrhy podané právnickou či fyzickou osobou je třeba považovat za pouhý podnět k zahájení takového řízení a jestliže na tento podnět bylo reagováno přípisem – sdělením, proč správní orgán nepovažuje za důvodné příslušné řízení zahájit, nejde o pochybení. Od 1.1. 2006 je nutno takové podněty vyřizovat podle ust. § 42 správního řádu. Jestliže správní řízení z moci úřední nebylo zahájeno, nemůže svědčit žalovanému ani povinnost vydat rozhodnutí v takové věci a není zde tudíž pasivní věcná legitimace na straně žalovaného. Žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu nemá místo v jakémkoli případě pasivity správního orgánu, ale pouze tehdy, pokud hmotné právo zakládá subjektivní nárok žalobce na vydání rozhodnutí ve věci samé či

osvědčení. Žalobou na ochranu proti nečinnosti se tak nelze domáhat toho, aby bylo správním orgánu uloženo zahájit řízení, ale jen toho, aby vydal rozhodnutí v řízení již zahájeném.

Řízeními zahajovanými z moci úřední, kdy není dán subjektivní nárok oznamovatele (žalobce) na vydání rozhodnutí ve věci, jsou typicky řízení o uložení sankce (přestupkové řízení, řízení o uložení pokuty za správní delikt a pod.). Ve vztahu k petitu podané žaloby, oproti žalobní naraci, lze poukázat v daném případě na to, že této skutečnosti si žalobci byli patrně vědomi, když v navrhovaném petitu již nezmiňují povinnost žalované rozhodnout o uložení sankce (oproti str. 3 žaloby samé), ale domáhají se toliko uložení povinnosti žalované vydat rozhodnutí, či rozhodnout o opatřeních k odstranění odpadů, popř. opatřeních k zabránění jimi tvrzeného nežádoucího stavu způsobeného vlivem uložených odpadů, a to vůči obci Š., jejíž odpovědnost za daný stav dovozují.

Je proto v dané věci nutno posoudit, zda je v pravomoci inspekce zahájit řízení o uložení opatření, jichž se žalobci domáhali, jen z moci úřední, popř. zda žalobcům podle platné právní úpravy, konkrétně podle zákona o odpadech, popř. vodního zákona, svědčí právo podat návrh na zahájení řízení ve věci uložení opatření, a zda žalobci podali takový návrh, který by byl způsobilý v daném případě takové řízení o uložení opatření, jejichž uložení se žalobci domáhali, zahájit. Pokud ano, zda k vedení takového řízení byla věcně a místně příslušná žalovaná inspekce, neboť žaloba na ochranu proti nečinnosti může být úspěšná jen za předpokladu, že je jako žalovaný označen správní orgán, který má pravomoc vést takové řízení.

Z ust. § 76 odst. 1 písm.a) až i), odst. 2 až 4, zákona o odpadech (ve znění do 22.1.2009, tj. v době kdy se žalobci domáhali vůči inspekci jejího aktivního přístupu) a jehož se žalobci dovolávají, který vymezuje pravomoc orgánů inspekce na úseku odpadového hospodářství, lze dojít k jednoznačnému závěru, že inspekci byly svěřeny vesměs kontrolní pravomoci, je-li pak nadána ust. v odst. 1 písm.c) k ukládání pokut, pak toliko v případech vymezených (za porušení stanovených povinností podle § 66 odst. 2 až 5); přičemž „současně může stanovit opatření a lhůty pro zjednání nápravy samostatným rozhodnutím“. Tento způsob založení pravomoci vydat rozhodnutí je typickým (jednoznačným) založením pravomoci ve vymezených případech rozhodovat z moci úřední; k zahájení takového řízení sice může vést podnět podaný kýmkoli (občany, sdruženími, obcí), z žádného zde vymezeného kompetenčního ustanovení však neplyne, že by inspekce měla pravomoc rozhodnout o návrhu na uložení opatření podaném fyzickou či právnickou osobou a za jakých podmínek, tzn. že by řízení ve věci uložení opatření bylo návrhovým řízením (mohlo být zahájeno podáním návrhu). Lze proto uzavřít, že inspekce má pravomoc zahájit řízení v uvedených případech jen z moci úřední a podáním žalobců ze dne 7.10.2008 (ani dřívějšími) nebylo (nemohlo být) žádné řízení ve věci uložení opatření zahájeno, žalobci se tak žalobou na ochranu proti nečinnosti nemohou úspěšně domoci, aby soud uložil inspekci povinnost vydat rozhodnutí o opatřeních, která požadují. Žalobcům /ani nikomu jinému/ nesvědčí podle tohoto zákona subjektivní právo podat návrh, jímž by bylo zahájeno řízení, tím méně, jak shora uvedeno, aby na základě jejich podnětu inspekce byla povinna zahájit takové řízení z moci úřední.

Argumentace žalobců, že inspekce ze zákona o odpadech má pravomoc uložit účinná opatření k nápravě je sice správná, tuto pravomoc však inspekce realizuje z moci úřední, nikoli na návrh; neshledá-li podnět k zásahu z moci úřední a k zahájení řízení z moci úřední důvodným (ale vyřídí jej postupem dle § 42 správního řádu), není obrana proti této

„pasivitě“ pod ochranou soudní prostřednictvím institutu žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu.

Kromě uložení opatření ve věci nepovolené skládky odpadů se žalobci podnětem ze dne 7.10.2008 domáhali i uložení opatření stran drobného vodního toku. K tomu soud předně odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp.zn. 11 Ca 180/2008-58 ze dne 9.10.2010 (který je soudu znám z jeho úřední činnosti), jímž byla žaloba žalobců zamítnuta. Ve vodoprávním řízení vedeném na základě žádosti žalobců ze dne 26.4.2006 o vydání rozhodnutí k odstranění pochybností o tom, zda jde o vodní tok a o určení správce vodního toku Krajský úřad Vysočina (poté co byl rozsudkem Krajského soudu v Brně zavázán vydat rozhodnutí ve věci, neboť takové řízení lze zahájit na návrh a bylo tak zahájeno podáním žalobců z 26.4.2006) ve věci rozhodl 12.11.2007. V tomto rozhodnutí vymezil pozemky, na nichž je (parc. č. X, X,X a X) Maršovský potok, ohledně povrchových vod na pozemcích parc.č. X, X,X, X a X) rozhodl, že se nejedná o vodní tok.

Soud obdobně jako v případě „nepovolení skládky odpadů“, i v tomto případě neshledal žalobu na ochranu proti nečinnosti důvodnou. Postup inspekce na základě podnětu žalobců ze dne 7.10.2008 i v tomto případě vycházel z ust. § 42 odst. 1 vodního zákona. Podle tohoto ustanovení „K odstranění následků nedovoleného vypouštění odpadních vod, nedovoleného nakládání se závadnými látkami nebo havárií (dále jen "závadný stav") uloží vodoprávní úřad nebo Česká inspekce životního prostředí tomu, kdo porušil povinnost k ochraně povrchových nebo podzemních vod (dále jen "původce"), povinnost provést opatření k nápravě závadného stavu (dále jen "opatření k nápravě"), popřípadě též opatření k zajištění náhradního odběru vod, pokud to vyžaduje povaha věci. Náklady na provedení opatření k nápravě nese ten, jemuž bylo opatření k nápravě uloženo. Pokud ten, komu byla uložena opatření, je neplní a hrozí nebezpečí z prodlení, zabezpečí opatření k nápravě vodoprávní úřad nebo Česká inspekce životního prostředí na náklady původce. Za původce závadného stavu se považuje ten, kdo závadný stav způsobil. Pokud k havárii došlo v důsledku zásahu Hasičského záchranného sboru České republiky nebo jednotek požární ochrany, nepovažují se za původce havárie, jestliže k zásahu použili přiměřených prostředků.“ Pravomoc inspekce dle § 112 vodního zákona (v intencích definic pojmů tohoto zákona) je jí dána jako dozorovému orgánu, tedy vykonává (písm. a) dozor nad tím, jak fyzické nebo právnické osoby dodržují povinnosti stanovené tímto zákonem nebo uložené podle tohoto zákona jí nebo vodoprávními úřady na úsecích tam vymezených (body 1. – 6.) a toliko v jejich rámci může ukládat odstranění a nápravu zjištěných nedostatků, jejich příčin a škodlivých následků, zjistí-li porušení povinností na úsecích uvedených pod písmenem a).

Inspekce provedla na místě šetření a nezjistila závadný stav, proto nezahájila na základě nového podnětu žalobců z moci úřední řízení o uložení opatření k odstranění závadného stavu. Tento stav byl projednáván již dříve, ve sdělení inspekce ze dne 23.5.2007 k předchozím podnětům bylo žalobcům postavení inspekce, pokud jde o její kompetence vysvětleno. Tento postup inspekce shodně jako v případě nepovolené skládky není proto možno shledat důvodně namítanou nečinností ve smyslu ust. § 79 a násl. s.ř.s.

Soud tedy uzavírá, že řízení o uložení opatření ve smyslu shora uvedených ustanovení zákona o odpadech a vodního zákona nelze zahájit návrhem fyzické nebo právnické osoby, ale pouze z moci úřední. Návrh žalobců je tedy třeba považovat za pouhý podnět k zahájení takového řízení a žalovaná nepochybila, jestliže na tento podnět reagovala připisem, v němž žalobcům sdělila, proč nepovažuje za důvodné příslušné řízení zahájit, tedy věc vyřídila postupem podle ust. § 42 správního řádu.

Jestliže řízení o uložení opatření nebylo ve smyslu ust. § 44 ani § 46 správního řádu zahájeno, nesvědčí žalované ani povinnost vydat rozhodnutí v této věci, jehož se žalobci žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu domáhají. Není zde tudíž pasivní věcná legitimace na straně žalované a soud tedy z tohoto důvodu žalobu zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, soud opřel svůj výrok o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, náklady řízení mu však nevznikly.

Nad rámec soud uvádí, že inspekce v daném případě v rámci svých kompetencí reagovala adekvátně podnětům žalobci podaným. Z obsahu spisového materiálu předloženého inspekcí plyne, že žalobci se na inspekci obraceli vždy podáním označeným jako podnět nebo stížnost, z obsahu těchto podání plyne, že upozorňovali na podle nich nežádoucí stav na vymezených pozemcích pokud jde o ukládání odpadů na nich. Z obsahu šetření /protokolů/ plyne, že inspekce se stavem věci, včetně přístupu obce k povinnostem, které jí jako původci odpadů plynou, zabývala řádně. Zjistila, že obec v rozhodné době (cca od 90 let) shromažďuje odpad od občanů a jako „původce“ ve smyslu ust. § 16 zákona o odpadech s ním nakládá v souladu se zákonem, a že na pozemcích je „nepovolená skládka komunálního odpadu“ od 70 let. Právě tento skutkově odlišný stav věci od případu, na který žalobci poukazují s odvoláním na rozsudek tohoto soudu č.j. 9 Ca 296/2004-49, vedl k tomu, že inspekce nepřistoupila k zahájení řízení z moci úřední a uložení sankce, protože za skládky vzniklé před právní úpravou „obecního zřízení“ není možné činit obec odpovědnou. Také proto, pokud byly inspekcí zjištěny na skládce odpady ze současné doby (bránící také odtokovým poměrům), bylo obci uloženo je odstranit a tento požadavek byl obcí splněn, jeho splnění inspekcí zkontrolováno.

Odtokové poměry na pozemcích skládky (parc.č. X a X, které jsou ve vlastnictví fyzické osoby M. J., původně trvalý travní porost), dle zjištění inspekce pronajaté obci a pozemek X, ve vlastnictví obce Š. (ostatní plocha) a na pozemcích žalobců v sousedství (na nichž jsou obytné stavby na či pod úroveň terénu skládky, o nichž žalobci tvrdí, že jsou zatíženy působením faktorů skládky a jejich další využití je ztíženo, hlavně jde o podmáčení (dle předloženého CD), nejen pokud jde o statut těchto vod, ale i jejich působení vyplývají z vodoprávního řízení ukončeného shora uvedeným rozsudkem sp.zn. 11 Ca 180/2008 (např. str. 9). Pokud na pozemky žalobců i skládky byla splavována voda ze silnice, protože podél silnice nebyla strouha, resp. nebyly čištěny odvodňovací žlábků, byl tento nedostatek avizován správcí silnice. Rovněž inspekce v části, kde podněty žalobců upozorňovaly na možné ohrožení jiných chráněných zájmů v kompetenci jiných orgánů, tyto těmto orgánům postoupila, a tedy postupovala i v intencích ust. § 76 odst. 3 zákona o odpadech, resp. obecně § 42 správního řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6.února 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu